

Sygn. akt II K 103/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR M. A.

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Tarsa

po rozpoznaniu dnia 09 kwietnia 2014r.

sprawy **T. B.**, syna B. i C. zd. D., urodzonego (...), w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 08 grudnia 2013r. w K. obwodnicą od ronda przy ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...) kierował samochodem m-ki V. (...) p nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 2,8 promila alkoholu we krwi, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu sygn. akt VI K 567/08 z dnia 01.12.2008r.

tj. o czyn określony w art. 178a § 4 kk

I

uznaje oskarżonego **T. B.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku a stanowiącego występki z art. 178 a § 4 kk i za to na podstawie tego przepisu orzeka wobec oskarżonego karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II

na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie poprzedzającym kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

III

na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

IV

na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) na okres 3 (trzech) lat,

V

na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w punkcie poprzedzającym środka karnego zalicza okres jego rzeczywistego stosowania, to jest zatrzymania prawa jazdy od dnia 16.01.2014r. do dnia 09.04.2014r.,

VI

na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. poniesione w sprawie wydatki w kwocie 143,72 (stu czterdziestu trzech 72/100) złotych, oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę karną w kwocie 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 103/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. zamieszkuje w K. wraz z żoną i dwójką dzieci. Posiadał samochód marki V. (...), który na chwilę obecną został sprzedany. W dniu 08 grudnia 2013r. mężczyzna przebywał w lokalu (...) w K., gdzie spożywał alkohol w postaci wódki i piwa, a w dniu poprzednim również spożywał alkohol. Po godzinie 10.00 wsiadł do samochodu jako kierujący i udał się w kierunku K.. Samochodem przemieszczał się od ronda przy ul. (...) do ronda przy ul. (...), a następnie ulicami: 24 Kwietnia, R., Ł., Żeromskiego, P., Gazową, Ł. i K.. Kiedy jechał obwodnicą, za jego autem, w tym samym kierunku, jazdę kontynuował swoim samochodem M. W. (1). W pewnym momencie mężczyzna ten uznał, iż kierujący przed nim albo źle się czuje, albo jest po spożyciu alkoholu bo tor jazdy jego pojazdu, nie jest prosty. W związku z tym zadzwonił na numer alarmowy na Policję i zgłosił o swoich spostrzeżeniach. Jadąc cały czas za poprzedzającym go pojazdem, przez telefon informował policjanta, którymi ulicami jadą podając markę pojazdu i numery rejestracyjne podejrzanego dla niego samochodu. Będąc już na ul. (...) rozłączył się gdyż został poinformowany, że od strony dzielnicy R., jedzie radiowóz policyjny. Faktycznie, w niedługim czasie M. W. (1) zauważył radiowóz i kiedy stwierdził, że policjanci przystępują do zatrzymania samochodu V. (...), bez zatrzymywania się, pojechał do domu. Widział, że kierowcą poprzedzającego go samochodu, był mężczyzna. W terminie późniejszym na jego numer telefonu zadzwonił policjant i poprosił o zgłoszenie się do komisariatu Policji w K. celem złożenia zeznań w charakterze świadka.

W dniu 08 grudnia 2013r., w godzinach rannych, dyżur oznakowanym radiowozem na terenie K. pełnili policjanci J. W. (1) i A. S. (1) z Komisariatu Policji w K.. W pewnym momencie usłyszeli komunikat od dyżurnego Komisariatu, iż w stronę K. jedzie samochód z podaniem marki, koloru nadwozia i numerów rejestracyjnych, którego kierujący może być nietrzeźwy. Kiedy wjechali na ul. (...) zauważyli, że w pobliżu znajduje się samochód o podanym kolorze. Radiowozem udali się za tym pojazdem, który skręcił w lewo w ul. (...). Już na prostym odcinku drogi włączyli sygnalizację świetlną i dźwiękową. Kierujący pojazdem zareagował i zatrzymał pojazd na ul. (...), przed skrzyżowaniem z ul. (...). W samochodzie był tylko kierowca, który znajdował się pod wyraźnym działaniem alkoholu. Po wylegitymowaniu go okazało się, że jest to T. B.. Nie potrafił poddać się skutecznie badaniu na zawartość alkoholu w związku z czym został przewieziony do budynku Komisariatu Policji, gdzie próbę ponowiono. Wobec negatywnych skutków badania, kierującego przewieziono na badanie krwi. Następnie policjanci udali się z nim do miejsca zamieszkania po dokument prawa jazdy, którego nie miał przy sobie. W domu tego dokumentu nie znalazł. Przeprowadzone badanie krwi wykazało u T. B. stężenie w wysokości 2,8 ‰ alkoholu.

dowód: - zeznania świadka J. W. – k. 13, 21, 42-43,

- zeznania świadka M. W. – k. 14, 43,

- zeznania świadka A. S. – k. 20, 43-44,

- po części wyjaśnienia T. B. – k. 9-10, 16, 21, 42,

- protokół badania krwi – k. 2, 3.

T. B. jest żonaty. Na utrzymaniu posiada dwoje dzieci. Legitymuje się wykształceniem średnim i z zawodu jest pracownikiem socjalno-społecznym. Od trzech miesięcy nie pracuje zawodowo. Utrzymuje się z pracy dorywczej. Obecnie majątku nie posiada. Nie był karany psychiatrycznie, ani odwykowo. W przeszłości był karany sądownie jeden

raz. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wyrokiem z dnia 01 grudnia 2008r. w sprawie sygn. akt VI K 567/08 skazał T. B. za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania pracy społecznej po 20 godzin w stosunku miesięcznym. Został wobec niego także orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

dowód: - wyjaśnienia T. B. – k. 42,

- dane osobowe – k. 26,

- dane o karalności – k. 5-6,

- odpis wyroku – k. 25.

Oskarżony T. B. słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwym, ale tylko na krótkim odcinku drogi. Wskazał, iż ulicami miasta od K. do K., jechał jego znajomy, który miał kupić samochód. Podał, iż dnia poprzedniego, jak i w dniu zdarzenia, spożywał alkohol w postaci wódki i piwa. Przed Sądem oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia. Podkreślił, iż samochodem chciał jedynie przejechać na parking. Przyznał, że wcześniej miał już orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów i ponowne egzaminy zdał.

dowód: - wyjaśnienia T. B. – k. 9-10, 16, 21, 42.

Sąd zważył, co następuje:

po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym wina i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego T. B., w ocenie Sądu, nie budzą wątpliwości.

Stan faktyczny Sąd zbudował w oparciu o przeprowadzone dowody, a to głównie zeznania świadków J. W. (1), M. W. (1) i A. S. (1), a także dowodów z dokumentów w postaci protokołu i sprawozdania z przeprowadzonego badania krwi, danych o karalności i odpisu wyroku w sprawie VI K 567/08. Także, choć w niewielkiej części, Sąd oparł się na wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków bowiem są one zbieżne, budują logiczną ciągłość i przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego. Świadek M. W. (1) jechał za oskarżonym i to on zawiadomił Policję o podejrzeniu kierowania samochodem przez osobę nietrzeźwą. Widział, jak właśnie tego kierującego zatrzymują do kontroli drogowej policjanci. Natomiast policjanci widzieli, jak podany im w komunikacie samochód porusza się ul. (...) w K.. Jechali bezpośrednio za tym samochodem i to na ich sygnał kierowca zatrzymał się. W pojeździe, oprócz kierującego, nie było innych osób.

W tym stanie rzeczy, Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego jedynie w tym zakresie, w jakim pokrywały się one z zeznaniami świadków na okoliczność kierowania przez niego samochodem na terenie K.. Wskazywanie przez oskarżonego, że kierował pojazdem jedynie przez krótki odcinek drogi, Sąd uznał za jego linię obrony w celu uniknięcia odpowiedzialności i umniejszenia swojej winy. Zdaniem Sądu oskarżony kierował samochodem na całym odcinku drogi od Ronda (...) do ul. (...) i nie było z nim innego kierowcy. M. W. (1) jechał cały czas za pojazdem oskarżonego i ten nigdzie się po drodze nie zatrzymywał i nikt z niego nie wysiadał. Podobnie policjanci widzieli, iż samochód był w ruchu, a za kierownicą siedział oskarżony.

Dokonana w oparciu o powyższe dowody rekonstrukcja stanu faktycznego nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony swoim czynem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk. T. B. kierował bowiem samochodem osobowym, a więc pojazdem mechanicznym, w ruchu lądowym po drodze publicznej, a stan nietrzeźwości stwierdzony został na podstawie badania krwi. Jednocześnie był on uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym. Prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w sytuacji, kiedy oskarżony był wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w

stanie nietrzeźwości, stanowi czyn wypełniający znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk. W tym zakresie Sąd zgodził się z kwalifikacją prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, jaka przyjął oskarżyciel publiczny.

Wobec powyższego, Sąd uznając oskarżonego T. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa orzekł wobec niego karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Sąd orzekł jednocześnie wobec oskarżonego, na podstawie art. 42 § 2 kk, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 3 lat, zaliczając na poczet tego zakazu okres jego rzeczywistego stosowania, tj. zatrzymania prawa jazdy od 16 stycznia 2014r. Nadto, na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł względem T. B., obok kary pozbawienia wolności, grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł każda.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu T. B. przestępstwo, Sąd kierował się doktrynami opisanymi w z art. 53 § 1 i 2 kk zważając, aby wymiar kary był adekwatny do stopnia winy oraz współmierny do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu, właśnie kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego, spełni wobec niego cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz znajdzie odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, orzeczenie takiej kary towarzyszy przekonanie, iż będzie ona ostatecznie wystarczająca do osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, przede wszystkim z punktu zapobieżenia powrotu do przestępstwa. Sąd uznając za spełnione przesłanki z art. 69 kk, zastosował wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w zawieszeniu w przekonaniu, że jej dolegliwość przejawiająca się w możliwości zarządzania wykonania kary, ostatecznie wpłynie na niego pozytywnie, a przede wszystkim zapobiegnie dopuszczaniu się przez niego kolejnego czynu zabronionego i wzbudzi w oskarżonym zrozumienie, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje.

Czyn oskarżonego zasługuje na potępienie i należy traktować go jako wysoce naganny. Jednakże Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonego oraz jego sytuację życiową. Jak do tej pory T. B. był karany tylko jeden raz i to wyrokiem z 01 grudnia 2008r. Orzeczoną wówczas karę ograniczenia wolności wykonał i zdał ponowny egzamin prawa jazdy. Można zatem przyjąć, iż nie łamie nagminnie prawa. Nadto sprzedał samochód, a zatem odpadło narzędzie, które mogłoby go kusić do ponownego popełnienia przestępstwa drogowego. Pomimo, iż kierował samochodem kilkoma ulicami miasta, to nie stworzył żadnego realnego zagrożenia w ruchu drogowym. Na wezwanie Policji zatrzymał się, nie uciekał. T. B. ma na utrzymaniu żonę, która pracuje jedynie na pół etatu, a także dwoje dzieci. Mimo, że na skutek zdarzenia stracił stałą pracę, to jednak szuka zajęcia i pracuje dorywczo. Zdaniem Sądu są to szczególne okoliczności z art. 69 § 4 kk, które należało uwzględnić na korzyść oskarżonego. W ocenie Sądu oskarżony zrozumiał swój błąd i zdaje sobie sprawę z powagi sprawy. W związku z tym Sąd stanął na stanowisku, iż oskarżony zasługuje na instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary, co wyraził w punkcie II części dyspozytywnej wyroku. W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu, oskarżony zasługiwał na danie mu szansy, a to z uwagi na jego sytuację życiową, a jedynie czas zweryfikuje trafność orzeczenia w tej materii.

W kontekście popełnionego występku, Sąd uznał, że na mocy art. 71 § 1 kk zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, należy wobec oskarżonego orzec grzywnę, która w zaistniałej sytuacji będzie stanowiła realną dolegliwość dla oskarżonego, zarówno z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do sprawcy, jak również odegra istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i umacniania przekonania, że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione. Mając na uwadze dochody uzyskiwane przez T. B. i jego realne możliwości zarobkowe, grzywna w wysokości 50 stawek po 20,- złotych każda, orzeczona w warunkach art. 71 § 1 kk, jest wyważona i adekwatna do popełnionego czynu.

Zgodnie z treścią art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 3 lat. Orzekając tego rodzaju środek karny i w takim wymiarze Sąd kierował się przede wszystkim wynikiem badania krwi na zawartość alkoholu w organizmie, uprzednio orzeczonym zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz czasem i miejscem zdarzenia. Orzeczony rodzaj i wymiar zakazu prowadzenia pojazdów jest w pełni zasadny i podyktowany charakterem popełnionego przestępstwa oraz rodzajem pojazdu, jakim kierował oskarżony. Spożywając wcześniej alkohol T. B. – mimo wszystko – winien zdawać sobie jednakowoż sprawę, że kierując samochodem stwarza przede wszystkim zagrożenie dla innych użytkowników dróg. W uznaniu Sądu okres

orzeczonego zakazu spełnia swe cele w zakresie prewencji indywidualnej w postaci powstrzymywania się oskarżonego w przyszłości od prowadzenia samochodów osobowych pod wpływem alkoholu, a także wypełnia wymogi z zakresu prewencji generalnej, skutecznie oddziałując na potencjalnych sprawców tego typu przestępstw.

W czasie zdarzenia oskarżony nie posiadał przy sobie prawa jazdy. Zostało mu one odebrane w dniu 16 stycznia 2014r. (vide k. 11), a nie w dniu 08 grudnia 2013r., jak w postanowieniu o zatrzymaniu prawa jazdy (k. 12). Kierując się zatem dyspozycją art. 63 § 2 kk, na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B, Sąd zaliczył okres rzeczywistego stosowania tego środka.

Kierując się tym, iż oskarżony nie pracuje dopiero od 3 miesięcy, a utrzymuje się z pracy dorywczej, Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od T. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obciążając go zarówno poniesionymi wydatkami, jak i opłatą. W ocenie Sądu oskarżony jest w stanie ponieść koszty bez uszczerbku dla siebie i rodziny, a to z uwagi na jego realne możliwości zarobkowe.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.